

vallig" ook André en zijn nieuwe vriend om den hoek gebogen kwamen en zich met geveinsde verbazing na een korten groet eveneens neerzett'en. Weldra waren zij in druk gesprek. Ofschoon de metselaar voor een oolijken snuiter bekend stond, tegen André moest hij het ditmaal afleggen. Deze was opgewonden vroolijk, op overmoedigen toon vertelde hij allerlei grappige verhalen, gooide tal van kwinkslagen daartusschen en maakte de levendigste gebaren, zoodat de meisjes gedurig lachten, dat ze schaterden; doch innerlijk voelde hij zich beklemd, hij verwonderde zich over zijn eigen vroolijkheid en wist ternauwernood, wát hij vertelde, terwijl hij al sprekend zich steeds weer afvroeg: „wat zou ze van me denken? zou ik haar bevallen? of stel ik mij aan als een onnoozele dwaas?" En voor Marie ging veel van 't gesprokene verloren, haar gedachten dwaalden telkens af; toch klonk haar lach het blijdst en het luidst van al, omdat ze daaronder haar onrust en gejaagdheid zocht te verbergen.

Eindelijk werd het tijd om heen te gaan, na een knipoogje tegen André ging de metselaar met zijn verloofde voorop, zoodat de twee anderen wel moesten volgen op den smallen weg. Eerst liepen zij zwijgend voort, doch allengs vertraagden ze hun stap op het hellende pad, terwijl het paartje vóór hen snel klom met veerkrachtigen tred. Zoo waren zij weldra alleen tusschen de muren der aangrenzende tuinen; toen stond André stil, vatte bedeesd het meisje bij de hand en sprak haar aan met haperende stem. Ofschoon zijn woorden verward en onbeholpen klonken en zij ternauwernood antwoordde, toch begrepen zij elkander. —

Toen de voorste jongelui, nabij de stad gekomen, eens omkeken naar hun vrienden, waren deze zelfs niet in de verte te bekennen; zij verwonderden zich echter niet, maar keken elkander slechts aan met een blik van „begrijp je?"

's Avonds toen Marie thuis kwam, zag haar moeder (die al lang gemerkt had, dat er iets gaande was) dadelijk, wat er was gebeurd en daarom maakte zij haar dochter de bekentenis licht. Weinige dagen daarna ging in Bizanos het nieuwtje van huis tot huis, dat André Luscan verloofd was met Marie Gazenave.

Ze waren een mooi paar, dat was het eenstemmig oordeel van bijna al de dorpsgenooten en als ze samen wandelden, gebeurde het meermalen (ofschoon ze het zelf meestal niet bemerkten), dat een vreemdeling hen in 't voorbijgaan opnam met onverholen aandacht. André vertegenwoordigde het type van den Béarnais in zijn schoonsten vorm: hij was slank en lenig, levendig en beweeglijk, ja zelfs druk, doch met een zekeren zwier in al zijne gebaren, terwijl de eigenaardige kleederdracht dier streken door hare losheid de natuurlijke bevalligheid zijner bewegingen nog des te duidelijker deed uitkomen. Op zijn hoofd droeg hij den *béret*, de platte naar alle zijden uitstekende muts, zijn lakensche kiel sloot alleen aan den hals en viel verder met wijde plooiën neer, een kleurige doek was als gordel om zijn middel gewonden en voor schoeisel droeg hij gewoonlijk *espadrilles*, luchtige schoentjes met zolen van touwwerk, die den stap veerkrachtig maken en onhoorbaar. Marie had de gelaatskleur eener blondine en toch was heur haar glanzend zwart, terwijl haar gezicht niet, als dat van vele harer donker getinte landgenooten, door baardgroei werd ontsierd. Evenmin als één der meisjes uit den omtrek kleepte zij